

На сутринта сжзрехме един кораб. Видехме как той прибра други нещастници като нас, които се беха спасили също на плаващ ледник. Но вместо да дойде към нас, той се отдалечи. Почнахме да викаме, колкото ни глас държи. Никой не ни чу. Изчезна всяка надежда. Глада се усилваше. Два дни ядохме ледени парчета. Страшно отслабнахме.

Ледникат, върху които плавахме, все се движеше напред.

Върху друг леден остров сжзряхме кафез с кокошки, които беха умрели от студ и глад. С мъка ги довлеохме до нашия ледник и веднага изяхохме едната.

След още 2 дни плаване, видехме други кораби да плават между ледовете. Наново се яви у нас надежда за спасение. Решихме да вървим по ледените скали, за да стигнем по близо до корабите. Взехме джските от кафеза и останалите умрели кокошки и тръгнахме. Вървехме бавно, защото бехме много отслабнали. Обущата ни се изпокъсаха. Краката ни се израниха и измръзнаха. Изпитвахме страшни болки. Пътувахме така 3 дни, но не можехме да извървим и половината разстояние до корабите.

Духна ветър. Ледовете почнаха да плават по бързо и да се отдалечават един от други. Вече не можахме да преминаваме от ледник на ледник. Ето и корабите се изгубиха от очите ни. Наново изгубихме всяка надежда. Надалеч се виждаше непознат остров, но да отидем до там беше немислимо, защото нямаше плаващи ледове. Доядохме и последната умрела кокошка. Пригответихме се да мрем. Мислеха за близките ни не ни напускаше. Беше ни страшно мъчно. Вкоченели от студ, заспали сме дълбок сън. Колко сме спали, не знаем. Когато се събудихме, стомасите ни се скъсаха от глад. Стояхме с затворени очи и молахме Бога да ни прати по-скоро смъртта.

Наново духна ветър. Този път леда заплава към острова. След няколко време той стигна до брега. С големи усилия можахме да слезем на земята. Но от това нищо не спечелихме. Нито знаехме кой е този остров, нито пък личеше, че по него живеят хора. Разбрахме, че е дошъл последният ни час. Аз се опитах да издълбая на един камък името си, за да обадя, ако случайно дойде тук човек, де съм загинал. Но ръцете ми не щеха да се движат от слабост. Наново заспахме.

На другия ден край острова мина кораб. Почнахме да викаме, но никой не ни чу, защото гласа ни беше толкова отслабнал, та едва се чувахме сами. За щастие, забележиха ни от кораба и веднага спуснаха лодка, за да ни вземе.

Аз не мога да изкажа радостта, която изпитахте. Знам само че всички плачехме. Плачеха с нас и матросите от кораба.

Прев. З.л. Чолакова.